

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. IV. Aliqua quæsitæ resolvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74152)

Respondeo, negando consequentiam. Rationem disparitatis dat S. D. q. 5. de malo a. 2. quod poena sensus sit contraria bonae habitudini, & integritati, quae est propria & connaturalis ipsi naturae; at poena damni sit contraria perfectioni naturae excedenti ordinem ipsius naturae; sed non est inconveniens, ut quis detrimentum patiat in his, quae sunt supra naturam, propter peccatum alterius, quod tamen aliquo modo ad ipsum pertinebat: est tamen inconveniens ut detrimentum patiat abique suo personali delicto in his, quae sunt naturae suae propria.

Ad confirmat, quoque negatur paritas. neque enim gravitas culpae praesens est ratio, cur infligatur poena sensus; sed quia quis propria voluntate inordinatam delectationem, aut commoditatem quaerit in bono commutabili, quod cum etiam fiat a peccante venialiter, non autem reperitur in habente peccatum originale, patet ratio disparitatis.

9. Obijcies quartò. Sequeretur, quod aliquis habens simul peccatum originale & actuale non majorem poenam in inferno pateretur, quam habens solum peccatum mortale actuale; nam etiam per quodlibet mortale peccatum inducitur poena damni; sed hoc est absurdum; ergo.

Respondeo, poenam ipestando physice & extensivè, non pateretur majorem, concedo; moraliter & intensivè, nego: cum enim habens simul peccatum originale & actuale poenam damni patiat ex duplici titulo aequato, habetur pro poena magis moraliter intensa & radicata, quemadmodum is, qui propter plura peccata habentia annexam censuram, est excommunicatus, habetur pro magis excommunicato.

10. Obijcies quintò. Ipsa alligatio parvulorum ad limbum est poena sensus; sed hanc in nostra sententia parvuli patiuntur & detinentur in aeternum; ergo patiuntur poenam sensus. Major probatur: Poena sensus, quam daemones & animae damnatae patiuntur ab igne infernali iuxta nostram sententiam in Tract. de Angelis, consistit in illorum alligatione & detentione ab igne infernali; sed aequè parvuli alligantur & detinentur à limbo; ergo.

Respondeo, negando majorem; ad probationem distinguo majorem, consistit in illorum detentione ab igne infernali activa, & contraria, concedo; tantum formali, vel negativa detentione, nego. Sed parvuli detinentur à limbo formaliter & negativè, concedo; activè & contrariè, nego minorem & consequentiam. Formaliter & negativè, non autem activè detinentur à limbo, quia limbus est illud spatium, extra quod non possunt esse & operari, id què non propterea, quasi limbus aliqua qualitate producta sibi subjiceret, & à connaturalibus operationibus impediret animas parvulorum, quo modo daemones ab igne torqueri loco citato diximus, sed propter subtractionem Divini concursus, ne extra limbum operari possint, qui est modus negativè detinendi in limbo: ideoque potius dici debet, parvulos detineri & alligari in limbo, quam à limbo. Vide S. D. q. 20. de Verit. a. 1. ad 11.

§. IV.

Aliqua quaesita resolvuntur.

R. P. Mezg. Schol. Tom. II.

Quaeres primò: An parvuli propter carentiam visionis patiantur tristitiam, & animi dolorem; quemadmodum adulti sustinentes poenam damni, propterea gravissimè affliguntur?

Respondeo, negativè. Et probatur primò auctoritate Gregorii Nyss. supra citati, qui dicit: *Immatura mors infanum demonstrat, neque in doloribus, & miseria futurus esse eos, qui sic vivere deserunt.*

Probatur secundò ratione; quia non videtur conveniens, ut parvuli sentiant majorem dolorem, quam sit dolor sensibilis causatus ab igne infernali, si enim ipsos immunitas à personali peccato eximit à dolore minori, cur non magis eximat à majori? Sed juxta doctrinam D. Chrysostomi ho. 24. in Matth. dolor, quem damnati sentiunt ob amissam beatitudinem, major est dolore sensibili, quem ab igne inferni patiuntur; ergo.

Probatur tertio ratione S. D. in 2. dist. 33. q. 2. a. 2. in arg. Sed contra. Recta ratio non patitur, ut aliquis affligatur de eo, quod suam proportionem excedit, sed tantum de eo, quod caret aliquo bono, ad quod jus, exigentiam, aptitudinem, aut proportionem habuit: sicut nullus sapiens homo affligitur de hoc, quod non possit volare: atqui in parvulis nullum erat jus, aptitudo, & proportio ad aeternam gloriam: ergo de ipsius carentia rationabiliter tritari non possunt.

Imò, inquis, habuerunt proportionem, quatenus erant contenti in Adamo. Sed contra occurrit S. D. loco cit. Recta ratio non patitur, ut aliquis perturbetur de eo, quod in ipso non fuit, ut vitaretur: sed in pueris est recta ratio nullo actuali peccato obliquata: ergo non turbantur de hoc, quod talem poenam sustineant, quam vitare nullo modo poterunt. Hæc S. D. Unde videtur, ad tristitiam causandam non sufficere, quod haberent remotam & moralem capacitatem ad beatitudinem, quatenus contenti erant in suo capite.

Quaeres secundò: qualis sit futurus status parvulorum post extremum judicium?

Respondeo primò. Illos habituros corpora integra in ea quantitate, quam habuissent, si ad adultam aetatem pervenissent; prout etiam de damnatis dicit S. D. in 4. d. 44. q. 3. a. 1. q. 1. ex eo, quod perfecta sunt DEI opera: sed resurrectio est opus peculiare Divinae virtutis.

Secundò. Erunt immortales, incorruptibiles, impossibiles, non ratione alicujus dotis, aut doni intrinseci, sed ex ordinatione Divina, & defectu exterioris agentis, cum post resurrectionem corporum sola detur actio corporea ad puniendum.

Tertio. Erunt impeccabiles etiam non ab intrinseco, sed ab extrinseco, ex DEI providentia subtrahente concursum ad omne materiale peccati ratione status, quia nimirum jam sunt in termino viae, ubi non amplius mutatur voluntas à dispositione, quam habuit in via, ut habet S. D. q. 5. de malo a. 3. in c. Unde cum infans nullum haberet inordinatum voluntatis actum in via, Divinae providentiae dispositione à simili deordinatione praeservatur in termino viae.

Quartò. Habebunt aliquam cognitionem, & dilectionem DEI, ut auctoris naturae, non tamen amabilem, & efficacem, quae cum habituali & efficaci aversione ab ultimo fine naturali non consistit. Praeter quas cognitiones habituri sunt per species infusas quorundam objectorum naturalium cognitiones, cum hoc sit omnino secundum connaturalem exigentiam naturae rationalis, ut habet

S. D. in 2. d. 33. q. 2. a. 2. in c.

N n 2

TRACTA-